

De volgende patiënt

Juan Gómez-Jurado bij Boekerij:

De Rode Koningin
De Zwarte Wolvin
De Witte Koning
De volgende patiënt

Juan Gómez-Jurado

De volgende patiënt

Je volgende patiënt is de president.
Hij mag de operatietafel niet levend verlaten.

Vertaald uit het Spaans door Jos Kockelkoren

ISBN 978-90-225-9856-6
ISBN 978-94-023-2077-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *El Paciente*
Vertaling: Jos Kockelkoren
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Arcangel Images / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2014 Juan Gómez-Jurado
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor A, J en K

‘Waanzin is als de zwaartekracht...
Een duwtje is genoeg.’

– Jonathan Nolan, *The Dark Knight*

Dagboek van dr. Evans

U denkt mij allemaal te kennen. U vergist zich.

U hebt mijn gezicht ontelbare keren gezien: vanaf de eerste keer dat mijn rijbewijsfoto op de televisie werd getoond, toen de politie achter me aan zat, tot het moment waarop de jury me voor de ogen van honderden miljoenen televisiekijkers schuldig verklaarde. De hele wereld kent mijn naam. Iedereen heeft een mening over wat ik heb gedaan. Boegeroep laat me net zo onverschillig als applaus.

Ik verblijf al achttienhonderd dagen, elf uur en twaalf minuten in de dodengalerij. Vanaf de eerste dag heb ik elke seconde dat ik wakker was nagedacht over de gebeurtenissen die me hier hebben doen beelden. En ik heb nergens spijt van.

Behalve misschien over wat ik tegen Kate zei.

Ik ben noch een heilige, noch een martelaar, noch een terrorist, noch een gek, noch een moordenaar. De etiketten die ze me hebben opgeplakt om me in een hokje te kunnen plaatsen kloppen niet.

Ik ben een vader. En dit is wat er gebeurde.

63 UUR VOOR DE OPERATIE

Alles is begonnen met Jamaal Carter. Als ik hem niet gered had, zouden de dingen misschien anders zijn gelopen.

Toen de pieper klonk, wreef ik kwaad mijn ogen uit. Ik was geschrokken van het geluid en in een rothumeur wakker geworden. De omgeving hielp natuurlijk ook niet. De rustruimte van de chirurgen op de eerste verdieping rook naar zweetvoeten en seks. De arts-assistenten zijn doorgaans nog heter dan de friteuse van een McDonald's tijdens het spitsuur; het zou me niet verbazen als een paar van hen hadden liggen wippen in het stapelbed terwijl ik snurkte.

Ik slaap diep. Rachel grapte altijd dat er een hijskraan nodig was om mij uit bed te krijgen. Maar die regel gaat niet op voor de pieper: bij de tweede biep van dat verdomde ding ben ik al klaarwakker. Een erfenis van mijn zeven jaar als arts-assistent. Wanneer je niet reageerde na de eerste oproep, kreeg je enorm op je flikker van het afdelingshoofd. En als je geen dutje kon doen tijdens de zesendertig uur lange diensten hield je het ook niet vol. Zodat wij chirurgen uiteindelijk een groot vermogen ontwikkelen om in slaap te vallen en een pavlovreactie vertonen bij het geluid van de pieper. Ik ben nu vier jaar stafarts en mijn wachtdiensten zijn met de helft afgenomen maar de conditionering is gebleven.

Ik tastte onder het kussen totdat ik het ding vond. Het ledscherm toonde 342, het nummer van de afdeling neurochirurgie. Elke keer als ik naar de klok keek werd ik bozer. Over nog maar drieëntwintig minuten zou mijn dienst erop zitten en de ochtend was onrustig verlopen, met een verkeersongeval dat op Dupont Circle begon en op mijn operatietafel eindigde. Ik was drie uur bezig geweest de schedel van een Engelse cultureel attaché op te lappen. De kerel was nog geen twee dagen in deze stad en nu al ruw met de neus op het feit gedrukt dat de

rijrichting op rotondes in Washington tegenovergesteld is aan die in Londen.

De verpleegsters wisten dat ik aan het uitrusten was; het moest dus om iets ernstigs gaan, anders hadden ze me niet opgepiept. Ik belde 342 maar kreeg een bezetton en dus besloot ik naar de afdeling te gaan om te zien wat er aan de hand was. Zonder het licht aan te doen friste ik mijn gezicht op bij het fonteintje van de wc aan het eind van de gang. Destijds probeerde ik zo min mogelijk in de spiegel te kijken.

Ik liep de gang in. Het was tien over half zes en de zon kwam al op achter de toppen van de bomen in Rock Creek Park. Het ochtendlicht viel naar binnen door de enorme ramen en er tekenden zich oranje-achtige rechthoeken af op de muren. Het jaar daarvoor zou ik zelfs terwijl ik naar de lift holde van het mooie uitzicht hebben genoten. Maar nu wendde ik mijn blik niet meer van de grond af. De man die ik was geworden bewonderde geen landschappen.

In de lift kwam ik Jerry Gonzales tegen, een van de verpleegkundigen die hier werken. Hij glimlachte verlegen en ik knikte naar hem. Jerry is een forse kerel en hij moest opzijstappen om ruimte voor me te maken. Als er iets is wat twee heteroseksuele kerels haten is het elkaar aanraken in een lift, zeker als ze lang niet gedoucht hebben, zoals wij op dat moment.

‘O ja, dokter Evans, nog bedankt voor het boek dat u me laatst hebt geleend. Het ligt in mijn kluisje, ik zal het u straks teruggeven.’

‘Neem je tijd, Jerry, wat mij betreft mag je het houden,’ zei ik met een nonchalant gebaar om te benadrukken dat het mij om het even was. ‘Ik lees niet meer zo veel.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Vroeger zouden we snedige opmerkingen of gevatte grapjes hebben uitgewisseld. Maar dat was vroeger.

Ik kon bijna horen hoe hij de woorden inslikte die op zijn tong lagen. Des te beter: ik verdraag geen medelijden.

‘Mag u het bendelid doen?’ zei hij ten slotte.

‘Hebben ze me daarom gebeld?’

‘Er heeft een schietpartij plaatsgevonden in Barry Farm. Het was een groot item in het nieuws,’ zei hij wijzend naar zijn oor, waarin hij steevast oordopjes draagt. ‘Er zijn zeven doden en een heleboel gewonden. Een bendeoorlog.’

‘En waarom brengen ze die niet naar het MedStar?’

Jerry haalde zijn schouders op en stapte opzij om me te laten passeren.

Ik verliet de lift op de derde verdieping, waar zich de afdeling neurochirurgie bevindt. Het Saint Claire is een klein, extreem duur privéziekenhuis. Veel mensen in Washington kennen het niet eens. Gesitueerd aan de mooie zuidkant van Rock Creek Park, dicht bij de Taft Bridge, is het een enorm snobistische plek. Het merendeel van de cliënten woont in Kalorama, de meesten van hen zijn expats of hoge functionarissen bij ambassades; mensen zonder ziektekostenverzekering zodat hun regeringen voor de torenhoge nota's opdraaien. Het is in geen enkel opzicht erg toegankelijk, waarschijnlijk heb je het Saint Claire niet eens gezien toen je de streek doorkruiste. Om bij het grote rood bakstenen victoriaanse gebouw met witte ramen te belanden moet je met een bedoeling komen.

Tot mijn ongenoegen is het beleid van het ziekenhuis evenmin op publieke dienstverlening gericht: de aandeelhouders hechten eraan om de kosten laag en de inkomsten hoog te houden. Maar gelukkig is het Saint Claire, net zoals elk ziekenhuis in de Verenigde Staten, verplicht om elk spoedgeval dat zich meldt te helpen. En zo ontmoette ik Jamaal Carter.

Hij bevond zich in het midden van de gang, tegenover de verpleegsterspost. Een politieagent en twee ambulancebroeders met bebloede uniformen stonden om hem heen. De broeders hadden een verwilderde blik in hun ogen en fluisterden tegen elkaar. Gezien alle ellende die ze dagelijks te verstouwen kregen, moest er iets heel ergs zijn gebeurd.

Een van de spoedeisendehulpartsen stond met een ernstig gezicht naast de brancard. Hij was vast nieuw, ik kende hem niet.

‘Ben jij de neurochirurg?’ vroeg hij toen hij me zag.

‘Nee, ik ben de loodgieter, maar ze hebben me deze kekke doktersjas geleend om te voorkomen dat ik vlekken op mijn overall krijg.’

Hij keek me verbijsterd aan en pas toen ik naar hem knipoogde begreep hij dat ik een grapje maakte. Hij lachte nerveus. Het is altijd goed om de spanning een beetje weg te nemen bij coassistenten. De interne artsen behandelen hen gewoonlijk alsof ze stront zijn, zodat het kleinste menselijke gebaar voor hen als een glas water in de woestijn is.

Hij wees naar de jongen op de brancard. ‘Man, zestien jaar, Glasgow 15, vuurwapenwond. Bloeddruk 10/6, pols 89. Hij is stabiel, maar de kogel is naast de T5-wervel terechtgekomen.’

Ik wierp een blik op de CT-scan die hij me aanreikte om te kijken waar de kogel zich precies bevond. Het zag er niet goed uit. Ik boog me over het bendelid heen. Hij lag op zijn buik en droeg een rappersbroek en een blauw Wizards-jack dat iemand met een schaar had opengeknipt om een schaafwond op zijn met tatoeages bedekte rechterarm te verzorgen. De andere arm zat met een boei vast aan de brancard.

Van het jack ontbrak een groot deel van de rug. Waar het logo van het team hoorde te zitten had iemand een flink stuk stof weggeknipt en op die plek bevond zich een kogelgat waar nauwelijks bloed uit kwam. Hij was in zijn ruggengraat geraakt, tussen de beide schouderbladen. Zijn vitale functies waren stabiel, hij verkeerde niet in levensgevaar, maar het kon zijn dat zijn zenuwstelsel beschadigd was geraakt.

De jongen kreunde zachtjes en ik boog me voorover om zijn gezicht te bekijken. Hij had verfijnde gelaatstrekken maar hij was versuft door de pijnstillers. Ik raakte zijn wang aan om zijn aandacht te trekken. ‘Hé vriend, hoe heet je?’

Ik moest de vraag verschillende keren herhalen voordat hij antwoord gaf.

‘Jamaal. Jamaal Carter.’

‘Luister, Jamaal, we gaan je helpen maar dat kan alleen als je een beetje meewerkt. Kun je je tenen bewegen?’

Ik trok een paar peperdure Nikes uit, die voor de schietpartij wit waren geweest en nu een vuile wijnkleur hadden. Zijn tenen bewogen niet. Ik drukte met de punt van een balpen tegen een van zijn voetzolen.

‘Voel je dit?’

Hij schudde geschrokken zijn hoofd. Als die knul zestien was, dan was ik een Poolse marskramer. Ze werden steeds jonger lid van een bende.

Stomme oen, dacht ik.

‘Wat doet deze jongen hier?’ schreeuwde ik naar de hoofdverpleegster, die net de telefoon ophing en kwam toesnellen vanuit de post. Ze wreef zenuwachtig in haar handen.

‘Hij is hiernaartoe gestuurd door het MedStar. Daar zitten ze bomvol. Dokter...’

‘Dat bedoel ik niet. Waarom is hij in vredesnaam niet meteen naar de operatiekamer gebracht? Die kogel moet onmiddellijk verwijderd worden,’ zei ik terwijl ik de brancard voortduwde.

Ze ging ervoor staan en belemmerde me de doorgang. Ik deed niet eens een poging om haar opzij te duwen. Het heeft geen zin om de strijd aan te gaan met de hoofdverpleegster, temeer omdat ze dertig kilo zwaarder dan ik is. Als ze achter de balie staat, lijkt het alsof ze die draagt.

‘Het spijt me dat ik u gebeld heb, dokter Evans. Maar ik heb met het afdelingshoofd gesproken en zij geeft geen toestemming voor de operatie.’

‘Waar heb je het over, Margo? Dokter Wong is op een congres in Alabama!’

‘Nadat ik u opgepiept had, belde ze om te horen of er nieuws was.’ Ze keek me aan alsof ze zich wilde verontschuldigen en schudde haar hoofd. ‘Toen ik haar vertelde over dit bendel... over deze patiënt, zei ze dat we hem moesten stabiliseren zoals de wet voorschrijft. Nu wachten we tot een openbaar ziekenhuis groen licht geeft om hem daarnaartoe te vervoeren.’

Ik haalde diep adem en klemde mijn tanden op elkaar. Het was erg gemakkelijk voor het afdelingshoofd om vanuit haar suite in een vijfsterrenhotel een paar orders uit te delen. Maar hier, in de echte wereld, lag een jongen die ze zouden doorsturen naar een overbelast ziekenhuis, waar hij met veel geluk geholpen zou worden door een uitgeputte coassistent die met weinig garanties een risicovolle operatie zou uitvoeren. Als ze die jongen uit het Saint Claire wegstuurden, was de kans levensgroot dat hij nooit meer zou lopen.

‘Het is al goed, Margo. Ik zal zelf dokter Wong wel bellen,’ zei ik, mijn mobiel tevoorschijn halend. ‘Is er iets wat jullie me willen vertellen?’ vroeg ik aan de ambulancebroeders terwijl de telefoon overging.

‘De kogel knalde tegen de muur voordat hij de jongen raakte, anders was hij nu dood geweest,’ antwoordde een van hen hoofdschuddend. ‘Als hij een paar centimeter meer naar rechts was geraakt, zou hij er met wat schrammen van af zijn gekomen, maar...’

Zijn pech is nu de onze.

Ik stak een vinger op en wendde me af van de broeders. Aan de andere kant van de lijn had mijn leidinggevende zojuist de telefoon opgenomen.

‘Bespaar je de moeite, Evans.’

‘Hoe smaken de martini’s, chef?’

‘Je gaat hem niet opereren.’

‘Stephanie, het is nog maar een jongen, en hij heeft dringend hulp nodig.’

‘Hulp die negentigduizend dollar kost die niemand ons zal kunnen betalen.’

‘Chef...’

‘Evans, we hebben ons pro-bonobudget voor dit jaar al verdubbeld. En we zitten nog maar in oktober. Het spijt me, maar het antwoord is nee.’

‘Hij zal verlamd blijven,’ was alles wat ik kon uitbrengen. Alsof zij dat niet wist.

‘Dat had hij moeten bedenken voordat hij bij een bende ging.’

Ik zou niet willen dat iemand nu een hard oordeel velst over afdelingshoofd Wong vanwege wat ze zei. Zeker, het is een harteloos secreteer, maar ze is ook een eersteklas chirurg. Het was haar taak om over de belangen van het ziekenhuis te waken en dat is wat ze nu deed. En wat betreft haar vooroordelen over tot een bende behoren... wij artsen zijn zo.

We rationaliseren.

We nemen moeilijke beslissingen op basis van de feiten en de hulpmiddelen waarover we beschikken. Is er maar één nier beschikbaar? Dan geven we die aan de jongste patiënt, ook al staat die een paar plaatsen lager op de wachtlijst. Rook je ondanks alle waarschuwingen twee pakjes sigaretten per dag? Verwacht dan niet dat we ook maar een traan om je laten als je met longkanker bij ons komt. Drink je als een tempelier? Hou er rekening mee dat we op het moment dat je ons je cirrose toont grapjes maken over leverpaté. Achter je rug om, natuurlijk.

Ben ik ook zo?

Dat is een goede vraag. Het antwoord is niet eenvoudig. Ik ben geen monster, ik ben net zozeer een mens als u. Maar ik zie al zo lang goede mensen zomaar in de ellende raken, dat ik als het iemand met een reden overkomt geen medelijden met die persoon voel. Dat is een

primair beschermingsinstinct van het menselijk brein. Ik doe mijn werk zo goed mogelijk en probeer zaken niet persoonlijk op te vatten. Huichelaars en politiek correcten zullen zeggen dat dit onmenselijk is, maar geloof me, op die manier kunnen we de best mogelijke zorg bieden.

Maar zo nu en dan is er een patiënt die je raakt. Je komt oog in oog te staan met een man die een luchtje op heeft dat je aan je adoptievader doet denken, met iemand die een bepaald gebaar maakt of wiens stem je raakt. Of zoals in Jamaals geval, iemand met van angst dichtgeknepen ogen.

En dan blijken al die verdedigingsmechanismen die je zo graag als onverwoestbaar beschouwde zo kwetsbaar als vloeipapier. En doe je iets wat je niet zou moeten doen: je raakt betrokken.

‘Stephanie, alsjeblieft... Hoe kan ik je overtuigen?’

‘Op geen enkele wijze. Wat jij gaat doen is elf minuten wachten tot je dienst erop zit. Daarna ga je naar huis en is het iemand anders’ probleem.’

Er was iets in haar stem, een vreemde toon die ik niet goed kon plaatsen. Ik kneep hard in mijn neusbrug om te ontdekken wat het was.

Elf minuten.

Toen begreep ik wat mijn leidinggevende impliciet tegen me zei. Als enig aanwezige senior chirurg berustte de wettelijke verantwoordelijkheid voor de jongen elf minuten enkel en alleen bij mij.

‘Dokter Wong, ik moet ophangen. Er is een verslechtering in de toestand van de patiënt opgetreden. Ik vrees voor zijn leven. Ik ga hem opereren om de kogel te verwijderen.’

‘Het spijt me dat te horen, Evans,’ beëindigde ze nerveus ons gesprek.

Ik blafte een paar afgemeten bevelen en de ambulancebroeders stapten meteen opzij. De verpleegkundigen reden de patiënt de operatiekamer binnen. Ik had een anesthesist nodig, maar dat zou geen probleem worden: niemand in dit ziekenhuis zou me ook maar iets kunnen weigeren.

Niet na wat er met Rachel was gebeurd.

Voordat ik mijn handen waste voor de operatie pleegde ik nog een laatste telefoontje.

‘Svetlana, er heeft zich een spoedgeval voorgedaan. Ik zal niet op tijd zijn voor het avondeten.’

‘Geen probleem, dokter Evans,’ antwoordde ze met haar Slavische tongval. ‘Ik breng uw dochter wel naar bed. Wilt u dat ik het haar vertel?’

Ik had Julia beloofd die avond een verhaal voor te lezen. Ik had die belofte al zo vaak gebroken dat ik me schaamde om het haar niet zelf te zeggen.

‘Nee, geef haar zelf maar even,’ zei ik zuchtend.

Ik hoorde hoe Svetlana haar riep en probeerde boven het geluid van de televisie uit te komen.

‘Dag papa. Wanneer kom je? Ik mis je. We eten kip!’

‘Hallo prinses. Ik kan niet komen, er is hier een jongen die een ongeluk heeft gehad en papa is de enige die hem kan helpen, snap je?’

‘Hm-hm.’

De stilte die volgde bevatte alle schuldgevoel waarmee een meisje van zeven je kan opzadelen. Koud, kleverig, onaangenaam.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg ik, in een poging haar op te beuren.

‘*SpongeBob*. Die waarin Plankton zegt dat hij niet meer het recept van Meneer Krabs’ Krabburger wil stelen en een cadeauwinkel begint.’

‘En Meneer Krabs net zo lang zeurt totdat hij hem overgehaald heeft nog een keer te proberen het te stelen. Ik ben gek op die aflevering.’

‘Mama vond het ook leuk.’

Ik wachtte even voordat ik antwoordde. Ik had een brok in mijn keel en wilde niet dat zij dat merkte.

‘Ik kom je instoppen zodra ik er ben. Maar nu wil ik dat je je goed gedraagt, voor het team.’

Julia zuchtte om duidelijk te maken dat ze het er niet mee eens was. ‘Geef je me een nachtkus? Ook als ik al slaap?’

‘Dat beloof ik.’ Ik riep onze, door Rachel bedachte, strijdkreet. ‘Team Evans?’

‘Naar voren!’ antwoordde ze zonder al te veel enthousiasme.

‘Ik hou van je, Julia,’ was het laatste wat ik zei voordat ik de operatiekamer in liep.

Ze hing op zonder iets te zeggen.

Het was half twaalf ’s avonds en ik sleepte me over de parkeerplaats, uitgeput als ik was na de lange operatie, toen mijn mobiel overging. Het was mijn baas.

‘Hoe is het gegaan?’ Haar stem klonk slepend en ik wist meteen dat de rekening van de minibar aanzienlijk zou zijn. Waarschijnlijk zou het niet op kosten van het ziekenhuis gaan, maar zou dokter Wong zelf cash betalen. Wij chirurgen drinken allemaal en naarmate de jaren verstrijken steeds meer. Het helpt je in slaap te komen en vermindert het beven van je handen als je ouder wordt. Maar wat we nooit ofte nimmer zullen doen is dit publiekelijk toegeven. Tenzij je, zoals nu bij mij het geval is, niets meer te verliezen hebt.

‘Goed, we hebben hier een bendelid dat over een jaar of vier opnieuw de straten van Anacostia zal terroriseren. Of iets eerder, vanwege goed gedrag,’ zei ik, terwijl ik naar mijn autosleutels zocht.

‘Ik zal de directie moeten informeren. Er zijn al klachten geweest over je vrijmoedige omgang met onze middelen, Evans. Ik mag hopen dat je rapportage de beslissing om te opereren zal rechtvaardigen.’

Ook al was ik doodmoe, ik begreep donders goed wat ze bedoelde.

‘Maak je geen zorgen, chef. Mijn rapport zal onberispelijk zijn,’ zei ik, waarbij ik mijn woorden van een stevige dosis cynisme voorzag. ‘De Victor Hugo van de medische literatuur. Ik ben niet van plan hun een reden te geven om me te ontslaan.’

Stephanie lachte. ‘Als de operatie van vrijdag goed gaat, zul je on-aantastbaar zijn. Voor altijd. Je zult de ziekenhuizen voor het uitkiezen hebben,’ zei ze met een jaloerse ondertoon in haar stem.

Ik was haar dankbaar dat ze niet over de tegenovergestelde mogelijkheid begon. Die zou net zo definitief zijn.

‘Niet overdrijven nu. Het succes zal op het conto van de hele afdeling neurochirurgie worden geschreven.’

Ze lachte opnieuw, iets harder. Ze was nu officieel dronken.

‘Ik heb twee ex-mannen die beter logen dan jij, Evans. Ga nu maar naar huis en rust uit. Morgen heb je een afspraak met de patiënt,’ zei ze, de laatste twee woorden flink benadrukkend.

‘Komt goed, chef. Ik heb alles onder controle.’

‘Hoe oud ben je nu, Evans? Zesendertig?’

‘Achtendertig.’

‘Met dit tempo haal je de veertig niet, jongen.’

Ik beëindigde het gesprek en draaide de sleutel om in het contact. Van onder de motorkap klonk het vertrouwde geronk van de Lexus op en ik glimlachte voor het eerst die dag. Voor de eerste keer in lange tijd, eigenlijk. Voordat de week om was, zou het leven ons voor het

eerst sinds de dood van Rachel toelachen. Ik zou een betere baan krijgen, een beter leven. Tijd om bij Julia te zijn.

Onaantastbaar. Hoe fijn klinkt dat!

In minder dan een uur zou ik weten hoezeer ik het bij het verkeerde eind had.

Toen ik de deur opendeed, werd ik verwelkomd door een verontrustende stilte.

Het was bijna middernacht, maar het was niet het soort stilte dat je verwacht in een villawijk aan te treffen. We wonen op Dale Drive, in Silver Spring; nog net binnen de Beltway, maar al met al toch erbinnen. Ons huis stamt uit de jaren dertig en is opgetrokken uit grijze bakstenen. Misschien hebt u foto's van de buitenkant gezien in de *National Enquirer* of op een van die walgelijke sensatieblogs. Een daarvan wist zelfs beelden te bemachtigen van de webpagina van het makelaarskantoor waar Rachel en ik het hadden gekocht. Ze was toen zwanger van Julia. Toen de vliezen braken, was ze druk doende een kolossale, glimlachende beer op de slaapkamermuur van ons meisje te schilderen. Blij en angstig tegelijk haastten we ons naar het ziekenhuis.

Ondanks de prijs was het met onze salarissen geen probleem om vlak voordat de onroerendgoedbubbel barstte het huis te kopen. Maar nadat ze was weggegaan, werd het steeds gecompliceerder om het aan te houden. Rachel had een levensverzekering waarvan Julia de begunstigde was, maar het spreekt vanzelf dat ze geen cent van dat bedrag uitbetaalden. We ontvingen enkel een bijzonder formele brief waarin de nadruk werd gelegd op de 'vrijwilligheid' van Rachels besluit en waarbij clause 13.7 van het verzekeringscontract in zijn geheel gekopieerd was. Ik herinner me nog hoe misselijk ik me voelde toen ik dat vervloekte papier verfrommelde en in de vuilnisbak gooide. Enige tijd later meldde een advocaat zich bij mij thuis die over de zaak had gelezen in de krant. Hij vertelde me dat we ze konden dagvaarden, maar ik heb hem weggestuurd. Ingaan op zijn voorstel zou obscene zijn geweest, hoezeer we het geld ook nodig hadden.

Het was niet alleen de hypotheek, Julia was er ook nog. Het leven van een neurochirurg die extra diensten moet draaien om de rekeningen te betalen is niet bepaald regelmatig. Ik moest inwonende huishoudsters inhuren. De eerste was een Braziliaanse, die een maand geleden zomaar in het niets verdween. De daaropvolgende dagen waren een nachtmerrie en de arme Julia moest verschillende avonden in de verpleegsterspost doorbrengen, waar ze de tijd doodde met het inkleuren van zwart-witdiagrammen uit anatomieboeken die ze in mijn spreekkamer had gevonden. Vooral de nieren gingen haar erg goed af, ze zagen eruit als gebochelde, sympathieke Meneer Aardappelhoofd-figuurtjes.

Ondanks de werkeloosheid reageerde niemand op mijn advertenties op Craigslist en DC Nanny. Totdat ik een paar weken geleden Svetlana's cv kreeg toegestuurd en het leek alsof ik een lot uit de loterij had getrokken. Ze zorgde niet alleen voortreffelijk voor Julia, maar ze kookte ook nog eens de sterren van de hemel. Zoals te doen gebruikelijk in haar geboortestad Belgrado bevatten al haar maaltijden grote hoeveelheden ganzenvet en ik was al een paar kilo aangekomen. Hoe laat ik ook thuiskwam, er stond altijd een bord met warm eten op het aanrecht.

Behalve die nacht.

Die nacht heerste er alleen stilte.

Ik zette mijn koffertje op een van de keukenstoelen en pakte een appel uit de fruitschaal om mijn honger te stillen. Terwijl ik erin beet viel het me op dat op tafel een *Dora the Explorer*-kleurboek lag met een half afgemaakte tekening van Boots. Het verbaasde me dat Julia naar bed was gegaan zonder de plaat helemaal vol te kleuren. Ze moest en zou haar tekeningen altijd af hebben voor ze naar bed ging, deels om wat langer op te kunnen blijven en deels omdat het niet met haar karakter strookte om dingen half te doen. Misschien was ze nog steeds kwaad geweest omdat ik niet op tijd thuis was voor het eten.

Toen ik het boek dichtdeed, rolde er een rood potlood over het omslag en viel op de grond. Terwijl ik me bukte om het op te rapen, voelde ik iets in mijn vingertoppen prikken. Ik trok snel mijn hand terug en zag dat ik me had gesneden: er druppelde bloed uit mijn wijsvinger.

Zachtjes vloekend stond ik op, liep naar de gootsteen en hield mijn